

1	2	3
	III. Badania sekcyjne	
1	Oględziny zewnętrzne zwłok i szczątków ludzkich w miejscu ich znalezienia	300—1.000
2	Oględziny zewnętrzne i sekcja zwłok świeżych w zależności od warunków jej przeprowadzania, zakresu badań i stanu zwłok	500—1.500
3	Oględziny zewnętrzne i sekcja zwłok rozkładających się, przeobrażonych i ekshumowanych, a także wykonywana w warunkach wyjątkowo, trudnych	700—2.000
4	Maceracja kości i ich rekonstrukcja: a) przygotowanie kośćca do maceracji jego maceracja (w razie maceracji kompletnego szkieletu stawka w górnej wysokości) b) rekonstrukcja kompletnego szkieletu	1000—3.000 500—700
	IV. Inne czynności	
1	Wydawanie opinii wyłącznie na podstawie akt sprawy	500—2.000
2	Sporządzanie dokumentacji fotograficznej osób żyjących, zwłok i dowodów rzeczowych (za godzinę pracy)	150

1) Wymienione w tej pozycji wysokości stawek odnoszą się do badania jednego narządu. Przy równoległym badaniu drugiego i następnych narządów (lub materiałów) w tej samej sprawie wysokość stawek obniża się o 20%.

2) Dopuszcza się możliwość podwyższenia stawek (do 100%) w wypadkach uzasadnionych szczególnymi trudnościami (np. mało znane i rzadko spotykane substancje trujące, materiał z ekshumacji itp.).

284

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 27 grudnia 1982 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie rejestracji orzeczeń o ukaraniu i nakazów karnych za niektóre wykroczenia.

Na podstawie art. XIV Przepisów wprowadzających Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 117) oraz art. 17. ustawy z dnia 25 września 1981 r. o zwalczaniu spekulacji (Dz. U. z 1982 r. Nr 36, poz. 243) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 1971 r. w sprawie rejestracji orzeczeń o ukaraniu i nakazów karnych za niektóre wykroczenia (Dz. U. Nr 37, poz. 343) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Rejestracji podlegają prawomocne wyroki sądów o ukaraniu, prawomocne orzeczenia kolegiów do

spraw wykroczeń o ukaraniu oraz prawomocne nakazy karne w sprawach o wykroczenia określone w art. 119, 120, 122, 124, 132 i 134 Kodeksu wykroczeń (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 114 i z 1982 r. Nr 16, poz. 125) oraz wykroczenia określone w art. 1 ust. 6 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o zwalczaniu spekulacji (Dz. U. z 1982 r. Nr 36, poz. 243), zwane dalej „orzeczeniami.”;

2) w § 4 w ust. 1 pkt 3 dodaje się wyrazy: „z 1972 r. Nr 49, poz. 312, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234 oraz z 1982 r. Nr 16, poz. 125)”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: S. Zawadzki

285

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 22 grudnia 1982 r.

w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy oraz przez osoby fizyczne.

Na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy oraz przez osoby fizyczne stanowi całkowite wynagrodzenie w gotówce wynikające ze stosunku pracy, nie niższe jednak od:

1) kwoty odpowiadającej wysokości najniższego mie-

sięcznego wynagrodzenia pracowników uspołecznionych zakładów pracy — dla pracowników zatrudnionych w gospodarstwach domowych,

- 2) kwoty odpowiadającej półtorakrotnej wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia pracowników uspołecznionych zakładów pracy — dla pracowników zatrudnionych przy sprzątanii, pilnowaniu mienia oraz w charakterze pomocy kuchennej,
- 3) kwoty odpowiadającej dwukrotnej wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia pracowników uspołecznionych zakładów pracy — dla pracowników nie wymienionych w pkt 1 i 2.

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do pracowników zatrudnionych w celu nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy; podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za tych pracowników stanowią ich wynagrodzenia ustalone na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. 1. Jeżeli wynagrodzenie podlega podatkowi od wynagrodzeń, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ustala się odliczając kwoty tego podatku, z uwzględnieniem ust. 2.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli pracodawca opłaca podatek od wynagrodzeń z własnych funduszy,

ustalając w umowie o pracę wynagrodzenie nie obejmujące tego podatku.

§ 3. 1. W razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy najniższą miesięczną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi część wynagrodzenia, o którym mowa w § 1, odpowiednia do wymiaru czasu pracy.

2. W razie wypłaty wynagrodzenia za niepełny miesiąc najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ustala się przyjmując, że za jeden dzień wynosi ona $\frac{1}{30}$ kwoty określonej w myśl § 1.

§ 4. Przepisy rozporządzenia stosuje się począwszy od składki na ubezpieczenie społeczne należnej za styczeń 1983 r.

§ 5. Traci moc § 2 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac (Dz. U. Nr 40, poz. 239).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
J. Bury

286

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 22 grudnia 1982 r.

w sprawie postępowania przy ustalaniu świadczeń i szczególnych uprawnień przysługujących kombatantom.

Na podstawie art. 3 ust. 4 i art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatantów (Dz. U. Nr 16, poz. 122) zarządza się, co następuje:

§ 1. Świadczenia i uprawnienia przewidziane w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatantów (Dz. U. Nr 16, poz. 122), zwanej dalej „ustawą”, przyznaje się na wniosek kombatanta.

§ 2. 1. Kombatant występujący o przyznanie świadczeń i uprawnień przewidzianych w ustawie jest obowiązany przedstawić właściwej instytucji (organowi administracji państwowej, zakładowi pracy lub innej jednostce gospodarki uspołecznionej) dokument stwierdzający spełnienie warunków wymaganych do uzyskania tych świadczeń i uprawnień.

2. Dokumentem, o którym mowa w ust. 1, jest zaświadczenie lub legitymacja kombatanta, wystawione przez właściwy zarząd wojewódzki Związku Bojowników o Wolność i Demokrację na podstawie orzeczenia tego organu o spełnieniu przez kombatanta warunków wymaganych do uzyskania świadczeń i uprawnień, zawierające dane określone w § 3.

§ 3. Dokument, o którym mowa w § 2 ust. 2, powinien zawierać:

- 1) oznaczenie organu wystawiającego i datę wystawienia,
- 2) imię, nazwisko i inne dane dotyczące kombatanta,
- 3) potwierdzenie spełnienia przez kombatanta warunków do uzyskania świadczeń i uprawnień przewidzianych w ustawie,
- 4) potwierdzenie rodzaju (charakteru) działalności kombatanckiej oraz okresu tej działalności, z podaniem daty jej rozpoczęcia i zakończenia,
- 5) podpis z podaniem imienia i nazwiska osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu oraz pieczęć organu.

§ 4. Na równi z dokumentem, o którym mowa w § 2, traktuje się zaświadczenie wystawione przez Urząd do Spraw Kombatantów, stwierdzające przyznanie przez Prezesa Urzędu do Spraw Kombatantów — na podstawie art. 4 ustawy — uprawnień w niej przewidzianych.

§ 5. Jeżeli do przyznania świadczeń i uprawnień przewidzianych w ustawie są niezbędne inne dokumenty lub dowody, kombatant powinien je również przedstawić.

§ 6. Instytucja (organ administracji państwowej, zakład pracy lub inna jednostka gospodarki uspołecznionej), której zostały przedstawione dokumenty określone w § 2 ust. 2 lub § 4, zwraca te dokumenty osobie zainteresowanej po sporządzeniu z nich odpisu lub wyciągu.